

Водночас така охорона не повинна призводити до того, щоб здійснюваний контроль за використанням творів ставав перешкодою на шляху до розвитку освіти, науки, культури та інших потреб суспільства.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про авторське право і суміжні права» в редакції Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про авторське право і суміжні права» від 14 липня 2001 р. // *Голос України*. – 16.08.2001 р. – № 146. – Ст. 15 ч. 2.
2. Указ Президента України «Про заходи щодо охорони інтелектуальної власності в Україні» від 27 квітня 2001 р. № 285/2001 // *Урядовий Кур'єр*. – 05.05.2000 р. – № 79. – П. 2.
3. Положення про державну реєстрацію прав автора на твори науки, літератури і мистецтва. Постанова Кабінету Міністрів України від 18 липня 1995 р. № 532 // *Збірник постанов Уряду України*. – 1995. – № 10. – Ст. 247. – П. 12.

Порядок та сучасні проблеми відновлення втраченої справи у господарському процесі

Сергійчук Н.І., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат економічних наук *Загорняк Н.Б.*

У науковій літературі матеріали судової справи визначено як такі матеріали, що мають доказове значення, є формою фіксації рішень, що приймаються при здійсненні судочинства, та є різновидом інформації й інформаційних відносин [1, с. 7-8]. При цьому характерні риси та властивості зазначеної інформації регулюються нормами, в яких регламентують роль відіграють приписи процесуального законодавства, зокрема господарсько-процесуального.

За сучасних умов важливість проблем, які стосуються відновлення втраченої справи у господарському процесі, перебільшити важко, оскільки Господарський процесуальний кодекс України (надалі - ГПК України) не містить відповідних положень [2]. Водночас жодних підстав для відмови в прийнятті будь-якого звернення учасника господарського процесу до господарського суду, відповідно до позиції пленуму Вищого господарського суду, викладеній у постанові № 2 від 24 листопада 2014 року, не існує (п. 7) [3].

Таким чином, за заявою осіб-учасників процесу втрачена повністю або частково справа може бути відновлена тим місцевим господарським судом, який розглянув справу по суті або припинив провадження чи залишив позов без розгляду, також суд може здійснити відновлення справи за власною ініціативою. Розгляд заяви про відновлення справи здійснюється за правилами ГПК України, за результатами розгляду заяви про відновлення справи господарський суд виносить ухвалу про відновлення втраченої справи повністю або в певній частині.

Зрозуміло, що можуть виникати серйозні проблеми, які унеможливають фактичне відновлення втраченої справи: недостатність зібраних матеріалів, втрачання справи до закінчення судового розгляду тощо. Так, у разі недостатності зібраних матеріалів для відновлення справи господарський суд виносить ухвалу про відмову у відновленні втраченої справи і роз'яснює в ній заявникові його право на повторне звернення з такою заявою за наявності необхідних документів. У тому випадку, якщо відновлення втраченої справи неможливе з незалежних від заявника причин,

господарський суд виносить відповідну ухвалу, роз'яснюючи право заявника на подання нового позову (скарги). Правова позиція Вищого господарського суду України полягає у тому, що у будь-якому випадку не підлягає відновленню справа, втрачена до закінчення судового розгляду, заявник при цьому може подати нову позовну заяву у загальному порядку, а про втрату справи зазначається в ухвалі про порушення провадження у новій справі [3].

В спеціальній літературі й досі дискутується проблема, яка стосується того, що справляння судового збору за подання заяви про відновлення справи, не передбачено, проте з апеляційних та касаційних скарг на ухвали, винесені за результатами розгляду таких заяв, судовий збір справляється на загальних підставах згідно із Законом України «Про судовий збір» [4].

Можна зробити висновок, що матеріали господарської справи представляють собою різновид інформації та інформаційних відносин, що утворюють та представляють окремий інститут господарсько-процесуального права. Існуючий порядок відновлення матеріалів втраченої справи потребує вдосконалення, для чого вочевидь необхідно доповнити чинне господарсько-процесуальне законодавство відповідними положеннями.

Список використаних джерел:

1. Осмолян В. А. Ознайомлення учасників процесу з матеріалами кримінальної справи : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / В. А. Осмолян. – К., 2012. – 20 с.
2. Господарський процесуальний кодекс України : Закон України від 06 лист. 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
3. Про внесення змін і доповнень до деяких постанов пленуму Вищого господарського суду України : Постанова пленуму Вищого господарського суду України від 24 лист. 2014 № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://vgsu.arbitr.gov.ua>.
4. Процес ідеє на Запад : газета «Закон і Бізнес» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zib.com.ua>.

Проблемні питання захисту прав акціонерів та шляхи їх вирішення

Таран А.Д., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Гелич Ю.О.*

У процесі реформування адміністративно-командної системи господарювання в Україні виник корпоративний сектор, представлений в основному акціонерними товариствами, що утворилися внаслідок приватизації державних промислових підприємств. З огляду на стан українського законодавства, яке містить розбіжності та суперечності, викликані неузгодженістю регулювання корпоративних відносин різними нормативними актами, актуальним питанням для розгляду є проблематика корпоративного управління акціонерним товариством. Необхідність підвищити рівень корпоративного управління в акціонерних товариствах та створити систему захисту прав акціонерів виникла одночасно з розповсюдженням таких товариств. Таким чином, захист прав акціонерів, є одним із найважливіших елементів системи корпоративного управління і безпосередньо впливає на ефективність функціонування акціонерних [1].

Порушення прав акціонерів залежить від ефективності використання ними різних способів захисту. Правові способи захисту потребують більших витрат часу, але є надійнішими щодо інших. При цьому, вдавшись